
Braccae - Braggae - Bragas

Autor:

Data de publicació: 03-12-2013

La paraula Celta va passar primer als Etruscs, que no distingien entre els sons "c" i "g". Es coneix la transició, a través dels registres Etruscs, del mot grec amorge convertit al llatí amurca, o del mot grec κυβερνήτης (kubernân) al llatí gubernare. Explicant doncs, com "braggae" va esdevenir "braccae" i després "braccae".

Calces (arcaisme)

Guerrer dels gots al "Sarcòfag Ludovisi" amb el guerrer d'esquena portant uns "braccae", terme primer utilitzat pel Celtes i llavors estès a les altres tribus dels bàrbars

Figura de Bronze romana d'un germànic de barba plena, amb els característics braccae i una túnica

Braggae o Braccae (bragues sempre en plural), en llatí braca (plural bracae o braccae), és una peça en forma de pantalons , ajustada o flotant, que portaven diversos pobles de l' Antiguitat , en particular els gals , així com en Edat Mitjana. És el terme llatí per pantalons, i en aquest context l'arcaisme és utilitzat per referir-se a un estil de pantalons, fets de llana.

Els Romans van trobar aquest estil de roba entre pobles que van anomenar Galli (Gauls),[1] un terme sovint assumit amb el significat de "parlants de llengües Celtes", encara que molts investigadors (incloent John Collis[2] i Peter S Wells) dubten que el terme Galli estigués principalment basat en una afiliació lingüística .[3]

Els Braccae estaven típicament sostinguts amb un cordó, i tendien a arribar just per sobre del genoll al més curt, fins als turmells al més llarg, amb una longitud generalment augmentant en les tribus que vivien més al nord.

Quan els Romans van veure els primers braccae, els van trobar efeminats (els homes Romans típicament portaven túniques, que eren d'una-peça que arribava fins al genoll o just per sobre).

Etimologia

La paraula es compara amb l'anglès breeches o amb l'occità- català bragues. Sembla derivar de l'arrel Indo-europea *bhrǵ- 'trencament', aquí aparentment utilitzat en el sentit 'dividir', 'separar'. La seqüència consonant *b.r.k implicaria un origen del germànic (amb un canvi de so regular de *g > *k) paral·lel a la branca Celta de les llengües Indo-europees que sí conserva la *; el Celta té normalment l'arrel *b.r.g, (que donaria "braggae" més aprop per tant de l'occità-català) mentre el gaèlic escocès té briogais o el Bretó té bragoù. La forma *b.r.k està referenciada en llengües germàniques (Proto-germànic *br?kiz).

Si els Romans van aprendre aquesta paraula dels Celta-parlants, sembla estrany que la paraula llatina contingui cc, aparentment assemblant-se a la forma germànica amb *k, més que la forma Celta, amb *g. Hi ha diverses explicacions possibles:

Els Romans van sentir primer la paraula dels Celta-parlants, que l'havien manllevat dels germànic-parlants.

Els Romans van sentir primer la paraula dels germànic-parlants.

Els Romans van sentir primer la paraula amb la forma *g Celta, però la pronunciació que van utilitzar en la imitació no va reflectir de forma exacta el que van sentir inicialment.

La paraula Celta va passar primer als Etruscs, que no distingien entre els sons "c" i "g". Es coneix la transició, a través dels registres Etruscs, del mot grec amorge convertit al llatí amurca, o del mot grec ???????? (kubernân) al llatí gubernare. Explicant doncs, com "braggae" va esdevenir "bracae" i després "braccae".

Peça de vestir dels Catalauni, Gals, Celtes i Alamani

Captiu gal en bragues, estàtua romana en bronze, segle II a.C. BC

Peça de vestir dels Catalauni, Gals, Celtes i Alamani

Les bragues són una mena de pantalons que porten els Catalauni, Gals, Celtes i Alamani, estrenyits als turmells per una cinta. A l'Imperi Romà, la part de les Gàl·lies entre el Roine, la Garona i els Pirineus s'anomena Gallia braccata (Gàl·lia en bragues) perquè els seus habitants porten braus, en contraposició a la Gàl·lia en toga que designa la Càl·lula cisalpina. El geògraf Strabo, en Geografia escriu que "els gals es vesteixen amb abrics, deixen que els cabells creixin i porten roba interior o bragues de grans dimensions i flotants. " A la Vida dels dotze Cèsars, Suetoni escriu: " Els gals han deixat les seves bragues per prendre la laticlavis. "

Les bragues "tenien innombrables variants, per satisfer les necessitats de les dones, dels homes, dels treballadors agrícoles i de la població noble"

Peça de vestir romana

.

Peça de vestir romana

Les bragues van ser adoptades pels galo-romans i van ser exportades, abans de la conquesta romana, a Roma, on es van utilitzar sobretot en l'exèrcit romà

Peça de vestir medieval

.

Peça de vestir medieval

Abans del 1340, els vestits llargs no revelaven les bragues, però aquests abrics es van fer tan curts que "quan es van aplegar per servir un senyor, (molts) mostraven els seus carbons i el que hi havia a l'interior de tots els que hi havia darrere. I (els braus) eren tan estrets que necessitaven ajuda per vestir-se o despullar-se " .

Roba tradicional de camperols bretons i catalans (saravells)

Léon Le Berre descriu el 1935 a un antic camperol de Mahalon : "Al recinte firal (...) hi ha un vell Mahalon, que portava braus i xupens conservats. S'inclina amb una mà al pen-baz i sosté amb l'altra la corda d'un graciós pie-noire (...) " .

Saravell vs. bataraz

Saravells vs. bataraz

Saravell és el nom d'un pantaló no vestit emprat l'Edat Mitjana . S'assemblaven als moderns boxers.

La fixació

Els saravells eren escalfadors angenestelt fins que la roba ajustada del segle 14 va fer necessari que aquest últim en un doblet o punt de fluïdesa es van fixar. Aquesta combinació va ser finalment tancat per les mitges amb el segle 15 a principis bragueta desplaçats.

Textura

El saravells és en les il·lustracions contemporànies gairebé exclusivament blanc o de color natural representat, el que suggereix en conjunció amb altres fonts que gairebé sempre fetes de lli es va fer o altres fibres, disponibles a nivell regional (cànem , possiblement blanca de llana), és a dir, materials que es neteja fàcilment.

Història

L'origen exacte de saravells no s'allibera. Potser es tracta dels pantalons germàniques i va ser la influència bizantina amb mitges llargues, escalfadors de la cama , La forma exacta varia depenent de la regió, l'estat i el segle. Entre la moda molt arrugada del segle 13 que probablement va ser usat molt lluny de les persones simples tractats; de la manera més estreta cortesana del segle 12 i 14 que tenia un tall més estret. Una subespècie es diu Reiter Bruche, que difereix de la normal de Bruche pel tall. Les parts tenen, a l'interior de la cama que no hi ha costures, de manera que la comoditat es va incrementar a la cadira de muntar.

Amb la conversió d'escalfadors per ajustats pantalons finalment va ser reduït a tancar Boxershort- o Slipgröße. Ha sobreviscut no saravell material troballa, per la qual cosa la secció exacta segueix sent especulativa.

La versión oficial del "bataraz" y las alpargatas, se les olvidó el CHE

un tipo de pantalón bombacho de tela rústica por su color grisáceo algo moteado pasó a ser llamado "bataraz". La fuerte inmigración vasca, ocurrida en la segunda mitad del siglo XIX y primera mitad del siglo XX, difundió el uso de la boina y las alpargatas entre los gauchos (particularmente en la zona de la pampa húmeda), en el siglo XX y a principios de siglo XXI es frecuente el uso de un chambergo oscuro de alas medianas, semejante al sombrero de los huasos.

Es de hacer notar que la bombacha, el pantalón usado hoy en día, es una prenda introducida después de la Guerra de Crimea en la que Inglaterra fabricó cientos de miles de estas prendas para los turcos (es una prenda turca, una babucha, precisamente) y como quedó sobrante, aprovechó de su influencia económica en el Río de la Plata para introducirla allí, sustituyendo entonces al calzoncillo y al chiripá.

Referències

Diodorus Siculus, Bibliotheca Historica
Collis, John (2003).
Wells, Peter S (2001).

Carles V amb calces atacades, pintat per Tiziano cap al 1532.

Les calces^[1] són una peça de vestir ajustada al cos que cobreix de la cintura fins a la part superior dels turmells. A l'origen reservades a la vestimenta masculina, han evolucionat en diversos tipus de pantalons o calçons llargs per a tots dos sexes i són molt habituals en activitats atlètiques. Poden considerar-se el precedent, en la indumentària, dels calçons, els calçotets i les calces.^[2]

Història

En el Renaixement, les calces eren una peça de vestir masculina que cobria de la cintura fins als peus. Habitualment tenia dues peces separades, una per a cada cama, que s'unien mitjançant un cordó passat per orificis o traus que hi havia en totes dues parts. Barcelona, abril 2000. ISBN 84-297-4706-0, plana 53.}}" class="mw-ref" id="cite_ref-3" rel="dc:references" data-ve-attributes="{\"typeof\":\"mw:Extension/ref\",\"rel\":\"dc:references\",\"about\":\"#mwt635241717\"}>[3]

Del seu nom han derivat els noms de moltes de les peces emprades per a aquesta part del cos, calçons, calçotets, mitjons, mitges (de mitges calces) o calcer. El equivalent en anglès seria Panti.

Una comèdia de Tirso de Molina es diu Don Gil de les calces verdes.

Tipus de calces

A la martingala. Les que tenien una corretja que passava per l'entrecreu i se subjectaven per davant i per darrere.

A la polonesa. Les de ratlles transversals.

A la sevillana. Espècie de bragues amples subjectes a la cintura.

Vermelles. Color de les calces reservat als nobles al segle XIV.

D'estrep. Les que portaven tires de cuir, sobre les costures exteriors.

Leotards.

Italianes. Llistades de dos colors, s'estacaven amb ferrets a la cintura.

Vegeu també

Braccae

Calçó

Bragueta

Referències

?

«Calces (arcaisme)». L'Enciclopèdia.cat. Barcelona: Grup Enciclopèdia Catalana.

?

excalibur-dauphine: Le_costume_au_Moyen_Age

Bolòs, Jordi: Diccionari de la Catalunya medieval (ss. VI-XV). Edicions 62, Col·lecció El Cangur / Diccionaris, núm. 284. Barcelona, abril 2000. ISBN 84-297-4706-0, plana 53.

Bibliografia

Leguina, Enrique de. «Glosario de voces de armería por Enrique de Leguina, Barón de la Vega de Hoz». CVC: Cervantes Virtual. [Consulta: 12 febrer 2016].

Sáez Piñuela, María José «La moda en la Corte de Felipe II». Instituto de Estudio Madrileños (cuadernillo) [Madrid], 1962.

de Sousa Congosto, Francisco. AKAL. Introducción a la historia de la indumentaria en España. Madrid: Itsmo, 2007. ISBN 978-84-7090-429-5 [Consulta: 4 juny 2015].

Varios Autores. Moda. Historia y estilos. DK Versión española de leatur, S.L., 2013. ISBN 978-1-4093-4180-2.